

nødvendigvis spørgsmålene om *fordelingen af importtilladelse*erne blive et meget stort spørgsmål. At modtage en importtilladelse vil kunne være af stor kontant værdi for den handlende. Men vil man ikke splitte importen op i for små portioner, og vil man ikke risikere at give importtilladelse til folk, der ikke har de rette muligheder for at udnytte dem, må man være tilbageholdende med anerkendelse af nyimportører. På den anden side må man også sørge for, at der er muligheder for, at nye folk kan komme ind. Gør man ikke det, fører det let til, at branchens forhold stivner i traditioner, og at det bliver for let at skabe karteller eller andre former for aftaler mellem branchens medlemmer. Det er derfor vigtigt, at der er en stadig adgang for nye importører til at blive anerkendt.

En anden fare, der truer en gammel importregulering, er, at visse importtilladelse gives til importører, som ikke ville have været i stand til at opretholde en importforretning, hvis det ikke var, at de fra gammel tid havde importtilladelse. Der er mange former mellem den stagnerende virksomhed og den såkaldte sofaimport.

Det må være vigtigt, at de, der skal administrere importtilladelse, stadig har for øje, at importtilladelse kun gives til folk, der også uden importreguleringen ville drive forretning på det område . . .

Der har i den senere tid gentagne gange været tanker fremme om, at *varedirektoratet* skulle omorganiseres. Det vigtigste kan imidlertid ikke være institutionens organisatoriske former, men derimod det arbejde, der udføres i den. Det er mit håb, at ligesom det hidtil er gået sådan, at udviklingen fra krigstidens år til fredstidens og udviklingen fra stor importregulering til mere begrænset importregulering har kunnet reducere varedirektoratets personale væsentligt, vil dette kunne fortsætte. Jeg kan nævne, at varedirektoratet nu har knap 400 ansatte, hvilket er ca. 10 pct. færre end for et år siden, og det er muligt, at en yderligere reduktion af dets opgaver i løbet af den kommende tid vil kunne føre til en reduktion af lignende størrelsesorden; men det er også klart, at så længe en regulering af importen finder sted, så længe må der også i varedirektoratet, eller hvad det nu kommer til at hedde, være tilstrækkeligt personale til, at opgaverne kan løses og løses forsvarligt.“

Angående lovens indhold anføres følgende:

Den hidtidige lovs § 1 om *lovens formål* er udgået, idet den ikke er fundet stemmende med de nuværende forhold. De retningslinjer, hvorefter loven skal administreres, er i stedet søgt nærmere præciseret i de enkelte paragraffer.

Lovens *1. kapitel (§§ 1-2)* om *indløseligheden af Danmarks nationalbanks sedler* svarer i realiteten til den hidtidige vareforsyningslovs bestemmelser herom.